

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννακόσα δέκα
καὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εῖ ν α ι μ ὅ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ ἴ σ τ ὁ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπριλίου δεκάτῃ καὶ ἑξήκω,
καὶ πρὸς ὅλους δι' ὅλα συγγνώμη.

**Ἀναστάσεως ἡμέρα,
πάσης ἄλλης ὑπερότερη.**

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, καὶ ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...
Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, καὶ ἔλα νὰ σοῦ μιλήσω.

Π.—Τὶ θὰ μοῦ πῇς;

Φ.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ;...δὲν ξέρω παρὰ μόνον
πῶς ἔχομεν Ἀνάστασιν μετὰ σειρὰν ἀγώνων.

Δεῦτε λοιπὸν τονίσωμεν
νέα μεγαλυνάρια,
καὶ δις καὶ τρίς ὑμνήσωμεν
τὰ χρόνια τὰ μακάρια.

Εἴτις νηστεύων ἔκαμε, παιδιὰ λαμπαδηφόρα,
ἐκεῖνος τὸ δηνάριον ἀπολαύετω τώρα.

Εἴτις εἰργάσθη σοβαρῶς
εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης,
ἐκεῖνος ὄντως φλογερὸς
καὶ μέγας πατριώτης.

Εἴ ἐκεῖνον, ὅστις ἐφθασε γοργὸς μετὰ τὴν τρίτην,
ἀμέσως φιλοπάτριδα κηρύξωμεν πολίτην.
Εἴτις νωθρὸς ὑστέρησε ἵστην ἑκτην, Περικλέετο,
μηδὲν ἀμφιβαλλέτω.

Ἐορτάσάτω μεθ' ἡμῶν
εἰς Ἀναστάσεως βωμῶν.
καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἀπαθῶς προσῆλθε τὴν ἐνάτην,
καὶ εἴτις εἰς μόνον ἐφθασε σχεδὸν τὴν ἐνδεκάτην.

Χίλια σὺν ἑκατὸν δεκαοκτῶ,
Πάσχα, βαμμέν' αὐγά, γλέντι, σφακτό.

Φιλότιμος γὰρ ὁ Ρωμηὸς αὐτῶν τῶν καθεστῶτων
δέχεται καὶ τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον.

Ἐλεήμων πατριώτης
ράτσας πολιτικωτάτης
ἀναπαύει τὸν τῆς πρώτης
ὡς καὶ τὸν τῆς ἐνδεκάτης.

Καὶ ταχεῖς καὶ νωθροτάτους
ὅλους ἴσα τοὺς θωπεύει,
ἐλεεῖ καὶ τοὺς ἐσχάτους,
καὶ τοὺς πρώτους θεραπεύει.

Δίδει καὶ σ' ἐκεῖνον πλοῦτον,
καὶ χαρίζεται σὲ τοῦτον.
Δέχεται ἔργα καθενός,
συγχωρεῖ καὶ τὴν ρεμοῦλα,
κλίνει γόνυ ταπεινῶς
σὲ καθένα φατασύλα.

Μὰ καὶ γνώμην καθεμίαν
δέχεται μὲ προθυμίαν,
καὶ τὰς πράξεις μαρτυρεῖ,
τὰς προθέσεις ἐπαινεῖ,
καὶ σωτήρας στεφανοῖ,
ποῦ τὴν τρῶν μὲ τὰ λιμά.

Οὐκοῦν καθίσωμεν κοινῶς
εἰς τράπεζαν χαρᾶς...
ἐλθέτω καὶ ὁ ξερακιανός,
ἀλλὰ καὶ ὁ κοιλαρᾶς.

Σεῖς ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι τὴν ἑορτὴν τιμῆσατε
καὶ πάντες εὐθυμήσατε.

Ἄς ἀπολαύσουν τὸν μισθὸν καὶ δεῦτεροι καὶ πρῶτοι,
καὶ οἱ σεῖς νηστεύσαντες καὶ μὴ
ξαναχορτάσετε ψωμί
καὶ νέο φαγοπότι.

Ἡ Τράπεζα γέμει
γὰρ κάθε βερέμη...
τρυφήσατε πάντες
οἱ τόσους καὶ ὁμοῦς
καὶ τόσους λιμοῦς
φαιδρῶς ὑποστάντες.

Ὁ μόσχος πολὺς
τῆς νέας Βουλῆς,
καὶ μὴ τις ἡμῶν
θρηνεῖτω λιμόν.

Ἄς συμμεθέξουν σήμερον τοῦ γεύματος αὐτοῦ
καὶ πένητες ἀκτήμονες καὶ τόσοι φιφτυτοῦ,
κὶ ἐπὶ τῶν ποδηλάτων τῶν καὶ τῶν αὐτοκινήτων
ἂς συγχορεύσων πλούσιοι μετὰ πεζῶν πενήτων.

Μηδεὶς θρηνεῖτω συμφορὰν
εἰς ἀναστάσεως χαράν.

Οἱ πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος,
τοῦ θησαυροῦ τῶν λήρων,
οἱ πάντες ἀπολαύσατε χρυσῆς ἀκεραιότητος
μεγάλων χαρακτήρων.

Μηδεὶς θρηνεῖτω σήμερον πενίαν ὅπως πρῶτα,
καὶ γὰρ ἐγγὺς τὸ δάνειον, παρὰς ζῶῃ καὶ κότα.
Μηδεὶς περὶ πτωχεύσεως
καὶ νῦν ἂς ὁμιλῇ,
ἐγγὺς γὰρ ἡ Βουλὴ
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Οὐδ' ὀδυρέσθω πταίσματα κανένας περασμένα
μὲ τόσα θέματ' ἄρρητα, κουκιά μαγειρευμένα,
συγγνώμης γὰρ ἁμαρτιῶν κὶ ἀφέσεως τελείας
ἀνέτειλεν ἡμέρα,
πασῶν φωτεινότερα,

διὰ τοῦ Διαγγέλματος αὐτοῦ τῆς Βασιλείας,
τοῦ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν πρὸς πάντας ἐξαγγέλλοντος
καὶ ροδοδάκτυλον αὐγὴν ροδοδακτύλου μέλλοντος.

Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, καὶ γὰρ μᾶς ἡλευθέρωσε
τοῦ κόμματος ὁ θάνατος, ὅπου νεκρὸν ἐκέρωσε.
Σύνδεσμος ἐσθες αὐτό, καὶ προσδραμῶν τροχάδην
εἰς τὸ πανύμνητον Γουδι
μὲ ξίφος καὶ μυρτιάς κλαδί,
καθένα κόμμα τῆς Βουλῆς ἀπέστειλε ἵστον Ἀθην.

Ἐπύκρνε τὰ κόμματα τῆς σωτηρίας δράσεως
κὶ ἐκείνης τῆς Βουλῆς,
γευσάμενα χολῆς
μιᾶς Ἐπαναστάσεως.

Κὶ ἂντι γενναίων ἀμοιβῶν
γὰρ τὴν φιλοπατρίαν
τοὺς ἔκοψε τὸ κέφι.

Πλὴν Ἡσαΐας προλαβὼν
σὲ καθεμιά φατρία
τοιούτους λόγους ἔφη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐφιμώθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐστομώθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κάθε στρουγγα
ἀνεπίστως τὴν ἐπίασε μοῦγγα.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ προσεκλήθη
γὰρ ν' ἀλλάξῃ κεφάλι καθ' ὅλα,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἡπειλήθη,
καὶ λαὸς τῆς ἐφώναξε σκόλα.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ τόσαι σπείραι
τὰ λουριά τῆς βαστοῦν ἄρον ἄρον,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ δὲν ἐπῆρε
μεταλλεῖα μεγάλα Χαλάρων.

Ποῦ σου τὸ κέντρον, ὦ Βουλὴ,
τὸ νίκος καὶ τὸ νάζει;
Τάδε προφήτης, Φασουλῇ,
μετὰ Χριστὸν φωνάζει:

Π. —

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα καὶ δαίμονες πεπτώκασι
καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀσπασμὸν οἱ προύχοντες δεδώκασι.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
καὶ νόμος πολιτεύεται,
καὶ περισσεύουν βρώματα,
καὶ δρᾶσις ἀσωτεύεται.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα τῶν ἀληθῶν σωτήρων
ἡμῶν τῶν ἀναπήρων.
Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
καὶ θνησιμαῖα πτώματα
τῆς μακαρίτιδος Βουλῆς
ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς,
ἀγγέλλοντα μετὰ μικρὸν
ἀνάστασιν ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα καὶ πάλιν κοκορεύονται,
κὶ ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ μεγάλοι μαγειρεύονται,
κὶ ὁ στόμας γενναίως φάλαγγας τῶν φατριῶν ἀνήκων
θ' ἀξιώθη μετ' οὗ πολὺ στεφάνων καλλινίκων.

Ἄλλ' ὅστις ἀνεξάρτητος κηρύσσεται κομμάτων
κρατῶν σημαῖαν ἰδεῶν αὐλῶν κὶ ἀσωμάτων,
ἐκεῖνος μένει μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος,
κὶ ἄερος πληρωθήσεται τὸ στόμα του καὶ πνεύματος,
ἀλλὰ ποτὲ καὶ γεύματος.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, προφήται δὲ καὶ νόμοι
σ' ἐκεῖνα ξανακρέμονται,
καὶ Συντεχνίαι βρέμονται,
κὶ ἀκούονται συνδυασμῶν ἀνεξαρτήτων βρόμοι.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα καὶ νῦν καὶ ἵστον αἰῶνα,
καὶ ξανατρῶνε Κόντηδες μαζὶ μὲ τὴν Κορῶνα.
Ἀνέστησαν τὰ κόμματα τῆς σωτηρίας δράσεως
καὶ ψάλλοντ' ἐπινίκεια μεγάλης ἀναστάσεως.

Κὶ ἡμεῖς ἵστον ἐπινίκειον ἀνταπαντῶντες ὕμνον
ἀναστασίμων ἡμερῶν,
μετὰ λεόντων τρομερῶν
βρυχώμεθα καὶ σκύμων.

Ἐμπρὸς τὸν Βασιλεῖα
βαστούντας Πασχαλῆα.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, κὶ ἄλλα ψάλλον χεῖλη
τὸ κράτος κάθε τσέλιγκα καὶ κάθε καπετάνου,
κὶ ἁμέσως ἱλαρύνθησαν οἱ τῶν κομμάτων φίλοι
μαθόντες καὶ τὴν ἱλαρὰν ἐκείνην τοῦ Σουλτάνου.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μὲ δύναμιν νεότητος,
καὶ φέγγεται παντοῦ φωνὴ
πῶς ὁ Σουλτάνος ἀσθενεῖ
ἐκ νηπιῶδους ἱλαρᾶς, κὶ ἡμεῖς ἐξ ἱλαρότητος.

Ἀνάστασις κομμάτων καὶ θαύματα θαυμάτων.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα
κὶ ἀρχίζουν τὰ καμώματα,
κὶ ὁ Κόντης λέει σ' ὅλους καὶ ἵστον ρεπουμπλικάνοι:
τραβάτε με κὶ ἂς κλαίω, κὶ ἂν κλαίω τί σᾶς κάνω.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, γλώσσα πολλῶν συγχύζονται,
καταπετάσματα ναῶν εἰς δύο διασχίζονται,
καὶ πᾶσαν κατεκάλυψε τὴν Ρωμηοσύνην σκότος
κὶ ὅλην τὴν συνεκλόνησε σεισμοῦ βοὴ καὶ κρότος.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μὲ τόνους ἐγκωμίου,
ἄγγελος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου,
κὶ ἔδωκε πρὸς τὸν λαόν, ποῦ σφαλισμένο τῶδε:
ἀνέστη κάθε τσέλιγκας, ὅς ἐστι πλέον ὧδε.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, καὶ πάντες οἱ φρουροὶ
τῶ φρόν συνεσχέθησαν κὶ ἔγιναν σὺν φλουρί,

καὶ πᾶς ὁ τὴν ἀνάστασιν νομίζων μόνον ψεῦμα
κλίνας μικρὸν τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἀνέστησαν μετὰ σιγὴν καὶ μετὰ νάρκην Βόα,
ἐν τούτῳ δὲ τῇ μεταξὺ
ταῖς μυροφόροις γυναῖξιν
παρὰ τὸ μνήμα παραστάς εἰς ἄγγελος ἔδωκε:
τὰ μῦρα μ' ἄλλον τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει προσδεκτότερα,
ἀλλὰ τὰ κόμματα φθορᾶς ἔδειχθησαν ἀνώτερα.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μετὰ μακροὺς ἀγῶνας,
τούτων τὸ κράτος πάντοτε καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.
Καὶ κάθε δύσπιστος Θωμᾶς,
ποῦ δὲν πιστεύει σὺν κὶ ἡμᾶς
ἀνάστασιν μακάρων,
αὐτὸς καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
θὰ φέρῃ πάντα τὸν σταυρὸν
στοὺς ὅμους ἄρον ἄρον.

Μὲ κλώνους στέφωμεν ἐλῆας,
ἀλλὰ καὶ μ' ἄνθη πασχαλῆας
συμπολιτῶν κροτάφους.

Καὶ κόμματα ἀνυμνήσωμεν,
καὶ τόσους λησμονήσωμεν
κατὰ Βουλῶν κολάφους.

Ἄς ξεχασθοῦν πολλοὶ
Συνδέσμων ἀπειλαί,
βουδῶν ρητόρων βόγγαι,
καὶ τῆς χολῆς οἱ σπύργοι,
ποῦ πῶτισαν μ' αὐτοὺς
σωτήρας λατρευτοὺς.

Μὴν ἐνθυμήσθε θρήνους,
στεφάνους ἀκανθίνους,
τοσαύτας φραγγελώσεις
κί' ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

Καθεὶς τῆς ἀνορθώσεως τὸν χρόνον ἄς ξεχάσῃ,
ποῦ τρόμος ἔκανε πολλοὺς καὶ τῶκοβαν παμποῦτσι,
ἄς ξεχασθῇ κι' ἡ ψήφισις σχεδίων τοῦ Θανάσι,
ποῦ πέντε πέντε τὰ δ' ἄγας με νὰργιλὲ μαρκοῦτσι.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
χαραῖς καὶ ξεφαντώματα,
πασχαλινὸ γκιουδέτσι,
σφακτὸ καὶ κοινορέτσι.

Ταῦτ' ἄς εἶναι μέλημα
πάντων τῶν συγχρόνων,
κι' ἄς γενῇ τὸ θέλημα
τῶν κομμάτων μόνον.

Τοῦτο κάθε μας Βουλῆς κήρυγμα καὶ βούλημα
τσελιγκάδες νάχωμε κι' ἀρνιὰ καὶ γὰ πούλημα.

Περὶ τῆς μονομαχίας μῆς μεγάλης δυστυχίας.

Π.—Ἀνάστασις, βρὲ Φασουλῇ, γαλήνη κι' ἡσυχία,
μὰ δὲν μοῦ λές καὶ τίποτα γὰ τὴν μονομαχία;
Φ.—Κλαίω γὰ τὸν Γιωτόπουλο, τοῦ Ναυτικοῦ καμάρι,
κι' ὠραῖο παλληκάρι.

Κλαίω παιδί τῆς Ναυτικῆς,
καὶ λέω κρῖμα κρῖμα,
ποῦ πάει συναδελφικῆς
μονομαχίας θῦμα.

Μὰ κλαίω καὶ τὸν Τσουκαλᾶ, ποῦ κλαίει με καὶ μὲ
γι' αὐτὸν τὸν σκοτωμὸ,

κι' ἀπ' ὅλους περισσότερο κλαίω τὴν Πολιτεία,
τοῦ κάθε δυστυχήματος τὴν ἀφορμὴ κι' αἰτία.

Π.—Γιὰτὶ με τούτῃ τᾶβαλες καὶ πάλι, μπακαλιάρω;
Φ.—Γιὰ τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρὴ καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο.
Ἐκεῖνη νόμους σοβαροὺς ψηφίζει καὶ συγγράφει,
κι' οἱ νόμοι σοβαρότατοι ποζάρουν εἰς τὸ ράφι,
κι' ἄλλοτε πάλι μὴ χαρὰ τοὺς βάζει στὸ ζεμπίλι
καὶ τοὺς κρεμᾶ ψηλὰ ψηλὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶν οἱ ψύλλοι.

Κλάψε τὴν με τοὺς νόμους τῆς καὶ μ' ὅλα τῆς τάρχεια...
Π.—Τώρα δὲν εἶναι χωρατὰ κάθε μονομαχία.

Ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἄλλοι!...
τώρα τὰ στεῖα, Φασουλῇ,
ἔπεράσανε με τὸν καιρὸ,
τώρα βαροῦνε στὸ σταυρό.

Τώρα καὶ τὸ περισσότερο τὸ χουν καλὰ γεμάτο,
καὶ μ' ἕνα μπούμ, βρὲ Φασουλῇ, μόρτο Σαμφών καὶ κάτω.
Μονομαχίαις γίνονται με τόσην ἀγριὰδα
καὶ δὲν τελειοῦν δπως πρὶν με μὴ μακαρονάδα.

Ἐν μέσῳ νέας πλάσεως, ὑστερικῶς τιμίας,
τιμὴν θηρεύουμεν κι' ἐμεῖς,
καὶ γὰ ζήτηματα τιμῆς
ὁδύρεται σπαρακτικῶς καθεὶς ἱερεμίας.

Φ,—

Χαῖρε, πλάσις νεωτέρα,
με τοὺς ἄθλους τοὺς ποικίλους...
Ἀναστάσεως ἡμέρα
κι' ἄς φονεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε μονομαχήσωμεν
μέσα σὲ περιβόλια
με ξίφη καὶ πιστόλια,
κι' αἶμ' ἀδελφῶν ἄς χύσωμεν
με σπαθισμοὺς καὶ βόλια.

Πάσχα καὶ νὸν ἀγάπης!... με βουχηθμοὺς θηρίων...
τελέσωμεν ἀγῶνας λαμπροὺς Ἐλευθερίων,
καὶ στή Σκοποβολῇ με ζήλο ν' ἀσκηθοῦμε
κι' εἴθε ν' ἀξιωθοῦμε,
ν' ἀλληλοσκοτωθοῦμε,
γιατὶ, βρὲ Περικλέτο, θάνατ' ντροπῇ μεγάλη
νὰ μᾶς σκοτώσουν ἄλλοι,
καὶ τὸ φιλότιμό μας θαρρῶ δὲν ὑποφέρει
μ' ἀλλόφυλο πιστόλι νὰ πᾶμε καὶ μαχαίρι.

Αἵματα θέλω, Γιάγο, μονομαχία, φόνος...
τὸν Συρανὸ θὰ κάνω, κι' ἄς μάθουν πλέον ὅλοι
πῶς ἂν τολμήσουν τώρα νὰ με κυττάξουν μόνο,
φώρα τὴν σακαράκα, τὸ ραβδωτὸ πιστόλι.

Αἵματα θέλω, Γιάγο, νὰ χύσω κρουνηδόν...
καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο, μὴ δλέπης ταυρηδόν.
Μὴ με κυττάς στὸ μάτι, μὴ με κυττάς στὸ φρύδι,
ἀλλοιῶς δὲν χωρατεύω, σὲ τρώει μαῦρο φίδι.

Ἐμπρὸς στὰ σκοπευτήρια καὶ στῆς σκοποβολαῖς...
Π.—Ἀμμε γὰ τὸν Γιαννόπουλο τὸν Περικλῆ τί λές;
Φ.—Λένε πῶς αὐτοκτόνησε κοντὰ στὴν Σαλαμίνα
σὲ τοῦτον τῆς ἀνοίξεως τὸν μυρωμένο μῆνα.
Ὀνειροπόλος, ὡμορφος, ἀλλοιῶτικος εἰς ὅλα,
μέσα σ' ἀγρῶν προσηύχετο λουλούδια μυροβόλα,
κι' ἔμπρὸς σ' ἀρχαῖα μάρμαρα κι' ἀρχαίους Παρθενῶνας,
κι' ἐκεῖ γεμάτος ὄνειρα μιλοῦσε κατὰ μόνας.

Μόνον ὄνειρων ὄνειρα μες στὴν πεζὴ τὴν σφαῖρα,
κι' ὅσα γλυκωνεῖρετο τὴν νύκτα καὶ τὴν μέρα
ἔμπρὸς σ' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ τῶν ἀγρῶν τὰ κρῖνα
ἂν εἰμποροῦσαν νὰ γενοῦν ποτὲ πραγματικά,
νομίζω πῶς δὲν θάρριχνε τὰ μάτια του σ' ἐκεῖνα,
γιατὶ δὲν θᾶσαν ὄνειρα σὰν πρὶν φανταστικά.

Ὀνειροπόλος, ὡμορφος, μ' ἄρωματα λειμώνων
τὰ λείψαν' ἄρωματίζε Νικὼν καὶ Παρθενῶνων.
Καὶ σὰν ὄνειρων ποιητῆς
μοῦ λένε πῶς γὰ μνήμα
μῆς θάλασσας ὄνειρευτῆς
ἀγκάλασε τὸ κύμα.

Μοῦσα γι' αὐτὸν λυπητερὰ τὴν λύρα τῆς ἐτόνισε,
μὰ δὲν πῶς εἶναι πιθανόν καὶ νὰ μὴν αὐτοκτόνησε,
μὴτε ν' ἀπῆλause ζωῆς ὄνειρευτῆς κι' ἀγνώστου...
λένε πῶς κάποιος ζωντανὸ τὸν εἶδε στὰ Πατήσια,
κι' ἂν ἕνα μόνον ὄνειρο φανῇ κι' ὁ θάνατός του,
τότε χαρὰ στοὺς φίλους του, μὰ καὶ σ' ἐμᾶς περίσσια.

Π.—Πάσχα καὶ νὸν Κυρίου... κι' ἐγὼ λουλούδια πέρνω,
καὶ χάριν τῆς μεγάλης ἡμέρας δὲν σὲ δέρνω.